

fastholde dette Forslag, som det foreligger, og anbefale det til Thingets Vedtagelse. — Der er et Forslag, som ikke er mig fremmed, da det kom frem i Udvalget, endogsaa fra mig selv, paa en Maade, som syntes at gjøre det sandsynligt, at man da vilde kunne være kommen overens med Folkethinget. Nu kan det jo være, at dette Forslag kan gaa igjennem, men jeg vilde dog anse det for bedre, om det var blevet stillet i Udvalget. De Medlemmer, der vilde være gaaede med min ærede Sidemand og mig den første Dag, traf sig imidlertid tilbage den sidste Dag og sluttede sig altsaa fuldstændig til Flertallet. Jeg vil nu betænke mig paa, om jeg vil stemme for dette Forslag. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget, som det er kommet fra det andet Thing.

Formanden: Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke havde Tid for, at dette Forslag tidligere har været behandlet her i Thinget, og at her nu nærmest er Tale om at bringe det tilbage til dets forrige Skikkelse.

J. Andersen: Det har selvfølgelig hverken været min eller min Medforslagsstilleres Mening at gaa ind paa her at søge at bevise, enten at 2,000 Rbd. er for lidt, eller at 4,000 Rbd. er for meget, og at 3,000 Rbd. skulde være det Rigtige. Det er slet ikke vor Mening; net, vor Mening er kun den, at vi have troet, at vi paa den Maade maatte kunne bringe Enighed tilveie imellem Thingene. Vi have anset det for muligt, at Sagen kunde gaa igjennem, naar der forelaa et Forslag, som laa midt imellem begge Overligheder. Andet har jeg ikke at sige med Hensyn til dette Endringsforslag, men jeg skal dog, for at der ikke skal blive reist nogen Bebrejdelse imod mig for, at jeg nu har stillet dette Forslag, tilføie, at jeg for flere Aar siden, da jeg havde den Ære at være Medlem af det andet Thing, har stillet et Forslag om, at Stutteriet skulde ophæves. Jeg gjorde dengang, hvad der stod i min Magt, derfor, men jeg er kommen til den Overbevisning, at Stamtutteriet i det Tidrum, der siden den Tid er forløbet, er gaaet betydeligt fremad, ganske

vist ikke i Forhold til, hvad det har kostet Staten, men det er gaaet fremad, og deri tror jeg ikke, at Mange ville modsig mig. Nu da der viser sig Leilighed til, at vi kunne blive fri for en aarlig Udgift for Statskassen og endog faa en lille Indtægt til, tror jeg, at vi ikke skulle gjøre det vanskeligt for de Mænd, som ville ofre Noget derfor, at prøve paa at overtage det; thi det er vistnok upaatvibeligt, at de Mænd, som ville overtage Forpagtningen af Stamtutteriet, ville komme til at yde et betydeligt højere Tilskud dertil, end Staten har ydet. Rigtignok vil den Forpagtningsafgift, som Staten faar, ikke være saa stor som den, der kunde faas af Jorden som Aulsgaard, men de Mænd, der overtage Stutteriet og Gaarden, ville ikke slippe med at yde et Bidrag, svarende til det, som Statskassen paa den Maade kunde faa af Jorden. Derfor tror jeg, at det vilde være heldigt, om vi nu kunde komme ud over denne Sag, og jeg tror ogsaa, at naar Stutteriet kommer i dygtige Mænds Hænder, som have en friere Raadighed over det, og ikke i den Grad ere udsatte for Kritiken som den offentlige Bestyrelse, kunde de mulig bringe noget Mere ud deraf, end der hidtil er bragt ud deraf. Hermed skal jeg anbefale det af mig og min ærede Medforslagsstiller stillede Underændringsforslag.

Skutte: Det ærede Medlems Foredrag faldt mig noget underligt. Han talte om, at Hestebestanden var gaaet saa overordentlig frem, men naar man ser i Betænkningen, som er afgiven af Udvalget i det andet Thing, hvor Hestene ere tællede, vil man se, at der er 3 Hingste á 300 Rbd., 3 á 250 Rbd., 2 4-aarige Hingste á 300 Rbd., flere til mellem 250 og 100 osv. Var det gaaet meget fremad, maatte der være Heste til ganske andre Priser; thi til saadanne Priser kunne vi søge Heste i Bøndernes Stalde og behøve ikke at gaa til Frederiksborg.

J. Andersen: Ja, det ærede Medlem maa selvfølgelig have misforstaaet mig. Jeg har ikke sagt, at Tilstanden var overordentlig god nu, men jeg har kjendt Stutteriet i 1861.